

Како је то већ обичај, на крају сваке године медијске Касандре проричу будућност и најављују најважније догађаје који би могли обележити годину која долази. У томе предњаче западни медији чија се пророчанства потом преписују и преносе светским шаром. Како се публика не би замарала различитим бојама, валерима и нијансама, инсистира се на контрастима, па се отуда користе само две боје - црна и бела, и то без нијанси сиве. Овај текст ће, равнотеже ради, такође бити обојен, али мало другачијим бојама од оних које преовлађују у најутицајнијим глобалним медијима.

Америка-Русија и оно између

Две највеће политичке теме везане су за однос и политику Запада према Кини и према Русији. На једној страни су мирољубивост, слобода, толеранција, либерализам, хуманизам, људска права и остале сваковрсне врлине. На другој страни је све супротно, уз обавезни додатак придева и прилога попут „агресиван“ и „експанзионистички“. Читаоци неће имати муку да погоде коме је која улога додељена у овој медијској подели.

Велика европска тема бави се могућим нападом Русије на Украјину. Да ли 100.000 војника на западним руским границама служе том циљу, или је само реч о притиску који Москва врши на западне земље како би спречила улазак Украјине у НАТО и инсталирање америчких ракета у Украјини? Притисак Москве на Украјину доживљава се као притисак на суверену земљу, а свака суверена држава има право да уђе у савез с било ким, под условом да није нпр. Куба и да није у близини границе са САД. Америчке границе се простиру до свемира, па још мало иза.

Војни аналитичари указују да Руси на своју западну границу још увек нису допремили војне болнице и центре за трансфузију, па се отуда верује да је пре реч о притиску него о стварној намери да се ратује. У овом сценарију полази се од тога да Русија, осим што може да прети, нема добрих опција у конфликту с Украјином. Западна алијанса је

чврста, а ратоборни немачки „зелени" су је додатно ојачали. Уз то, може се догодити и да НАТО савез, уласком Финске, добије још једну принову на северној граници Русије. А ко зна, можда се и Шведска придружи овој алијанси за мир.

У политичким анализама реч „Русија" се рутински замењује именом Путина. Ова персонализација политике треба да пошаље поруку руском народу да Запад није њихов непријатељ, већ да је проблем само Путинова агресивна политика. Када њега не би било, у односима са Западом завладала би јељциновска хармонија.

Чини се и да је за Запад сваки исход добар било да се у Украјини ратује, било да се стално одржава напетост и продубљује мржња два народа. Злобници би чак могли помислити да Западу, или бар Америци, не би превише сметао један фини, крвави, ограничени рат у коме би гинули Украјинци и Руси, док би Запад помагао и навијао с дистанце.

Невоља са сценаријима ове врсте је што се не могу прорачунати сви ризици, па ни ризици ескалације сукоба који би прешао границе Украјине. У Црном мору је озбиљна, мирољубива НАТО армада, али се често дешава да се руско копно опасно приближи овим бродовима и ту увек може доћи до фаталног инцидента.

Ако се тензије наставе, Запад ће, када прође зима и када гасни фактор не буде имао зимску тежину, можда појачати санкције Русији. Једна од кредибилних претњи је и избацивање Русије из система међународних плаћања (систем SWIFT). У економском смислу то је тзв. „нуклеарна опција“ и вероватно би значила да је Рубикон пређен и да су мостови попаљени за дуги низ година.

Вучја дипломатија Кине

Друга, већа и дугорочнија тема је економски успон Кине и њено геостратешко јачање. Може ли се Кина зауставити и ако може, како?

На политичком фронту Кинезима се пребацује све агресивнија спољна политика. Нова кованица за кинеску дипломатију је дипломатија „вука ратника“, или како се то изворно и елегантније на енглеском назива, „wolf warrior diplomacy“. Последњих година Кина је одустала од политике коју је сугерирао Денг Сјаопинг по којој треба скривати снагу и куповати време.

Кина више нити може нити жели да крије своју моћ, укључујући ту и војну. Недавно лансирање хиперсоничних ракета и велико јачање кинеских капацитета за сајбер ратовање забрињава западну алијансу, али јој и помаже да своју јавност увери у потребу за још већим улагањима у војно-обавештајни комплекс. До сада се ту неодговорно штедело.

Тајван је тренутно у жижи ове геополитичке партије шаха, иако нико не верује да би Кина у блиској будућности могла напасти Тајван, тим пре што је Кина уједињење с Тајваном планирала тек за 2049. Али одржавање тајванске тензије добар је повод да западне силе држе велику армаду у близине кинеске обале и да већ формираној англо-алијанси (АУКУС) покушају да прикључе Јапан и Јужну Кореју, бар у овој првој фази.

